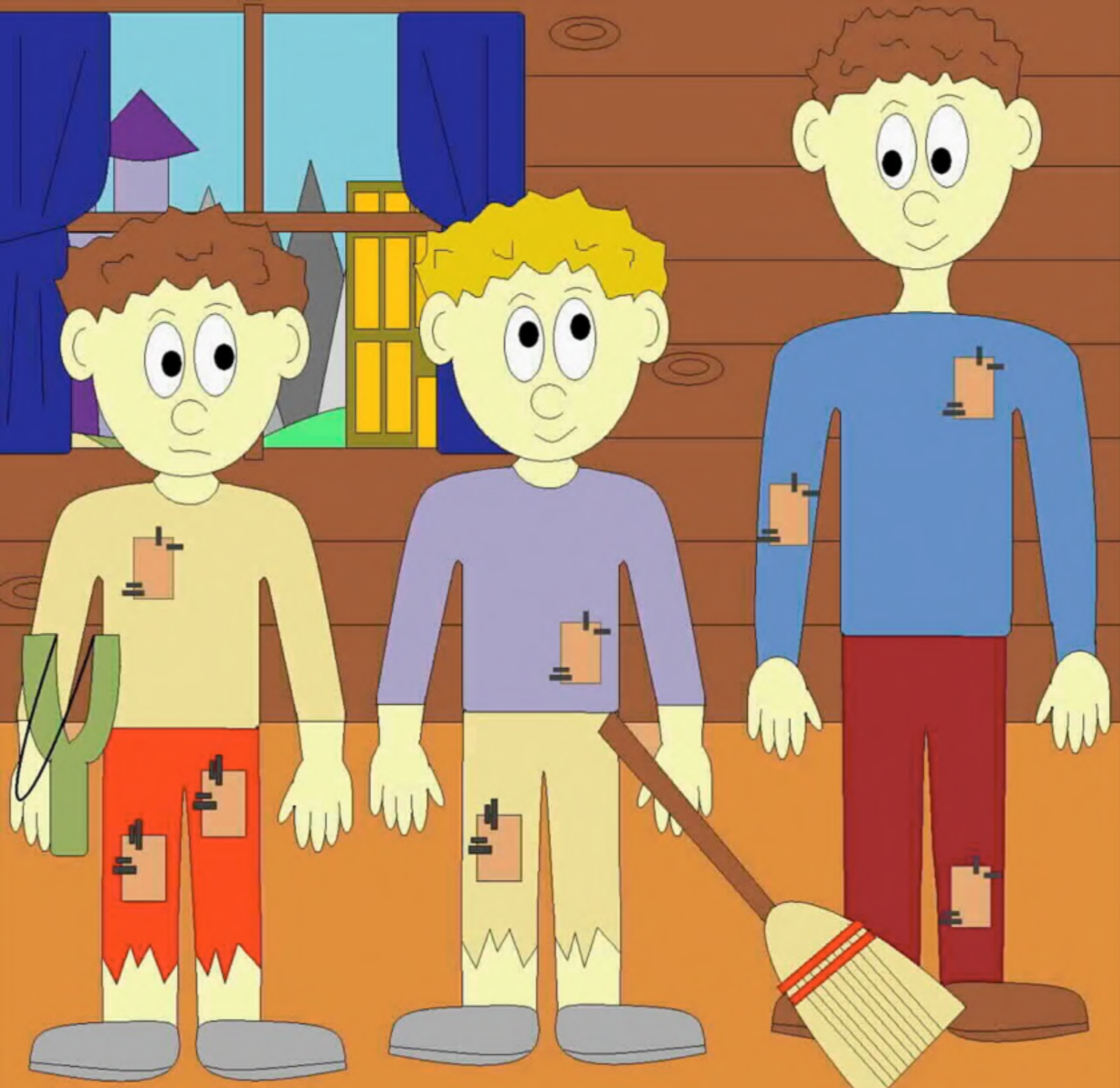

כּן וּלֹא

דְּנִיֵּאל אֲרִיקוּ

freechildrenstories.com

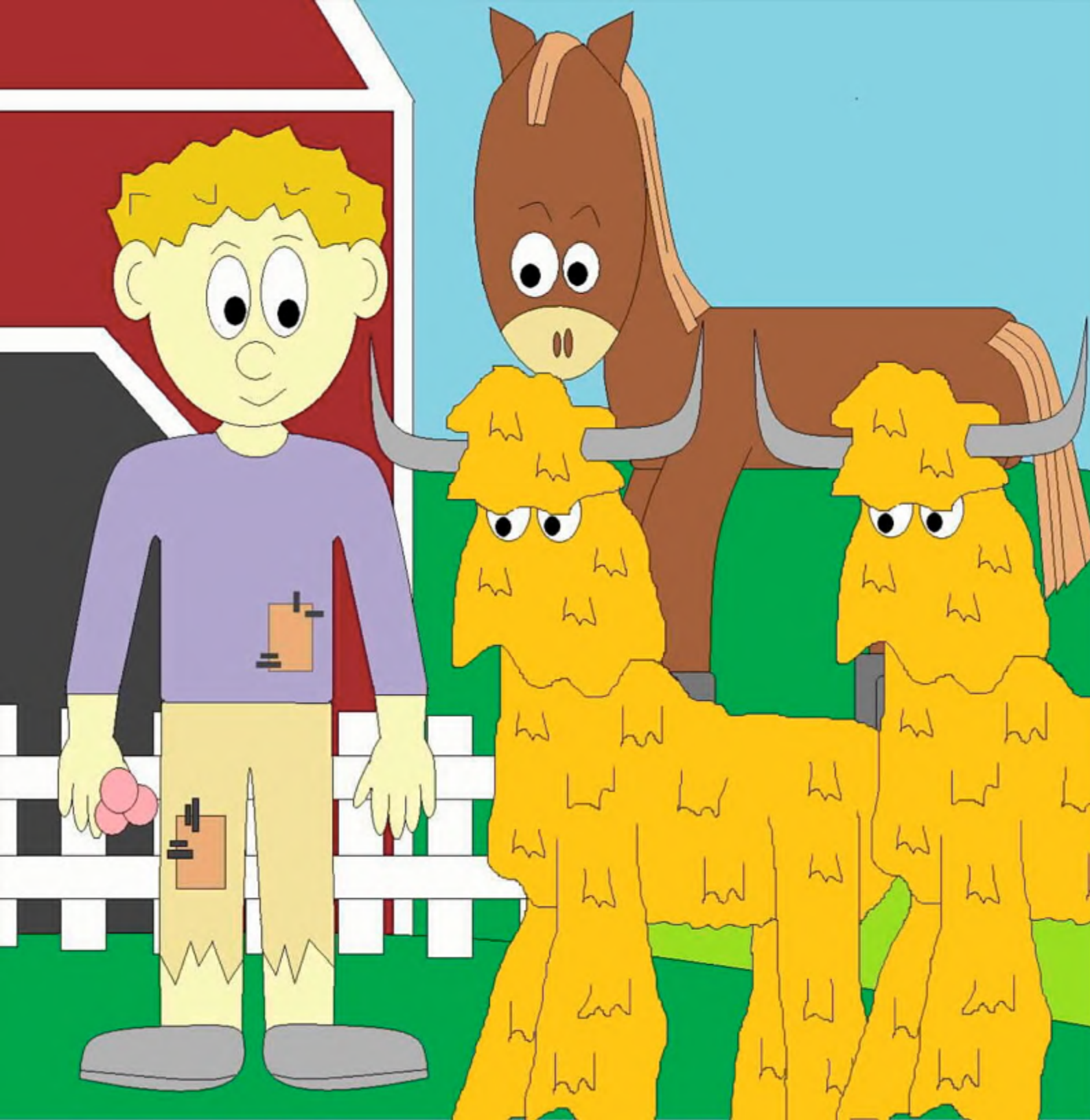

לפני שנים רבות, כשלמילים לא היו עוד פירושים, בעיירה קטנה שבממלכה קטנה חי נער בשם **כּוּן**. הוא הצליח בכל דבר והיה הטוב ביותר והנבון ביותר בכל העיירה, וגם אהוב ביותר על כולם.

לכּוּן היה אח ושמו **לא**. **לא** קינא באחיו כי הוא בעצמו לא היה מוצלח ביותר. מתי שאנשי זקוקים היו לעזרה **לא** סירב, כי לא אהב ביותר אנשים.

אך אם מישהו ביקש עזרה מ**כּוּן**, זה עזר ברצון, ובסתר לא היה דאג במיוחד שהדבר הרגיז את **לא**.

יום אחד אבא של שני הבנים, יצא למסע ארוך וביקש מהבנים לדאוג לחיות המשק. **כּוּן** דאג יפה לגוקים, איקים ויוקים. (זכור ידידי שגוק, איק ויוק היו חיות מזמנים עברו, והיום יתכן ויש להם שמות אחרים).

לא לא רצה לעסוק בטיפול משעמם בחיות. לכן, במקום לעזור לאחיו הלך לאגם וזרק אבנים למים.

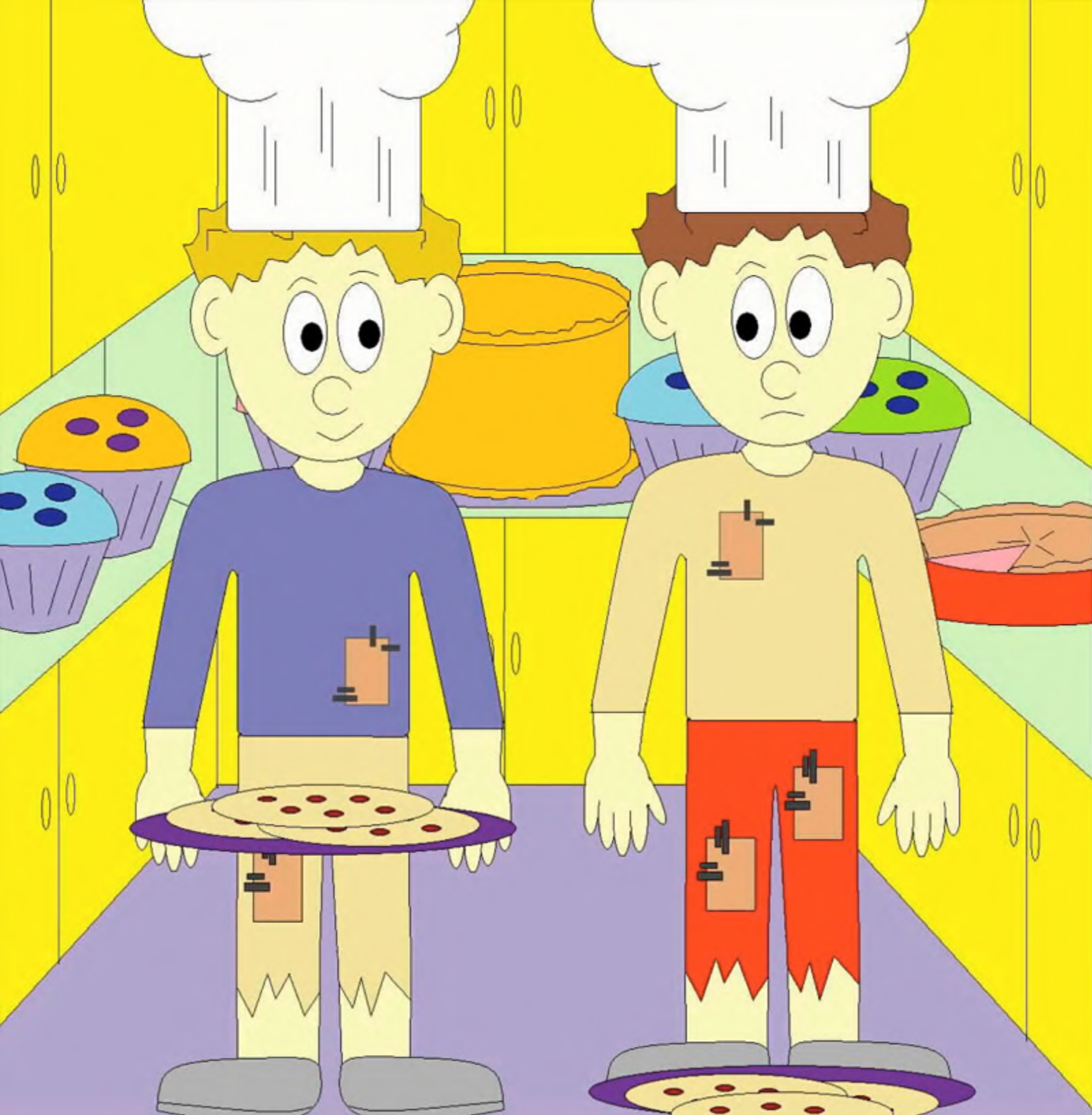
ימים אחדים אחרי שאבא נסע, **כן** ביקש מאחיו לשמור על איק שלהם, בזמן שהוא בעצמו הולך להשיג מספוא לחיות. אך במקום **שלא** ימלא את בקשתו של **כן** הוא נשכב, עצם את עיניו ושכח על האיק שהתחיל לנדוד בסביבה.

בסביבת המשק שלהם עברה דרך של המלך והמלך בעצמו עבר שם לעתים קרובות. ובדיוק כשהאיק טייל על הדרך עברה שם המרכבה של המלך. וכדי לא לפגוע באיק היא סטה הצדה בפתאומיות.

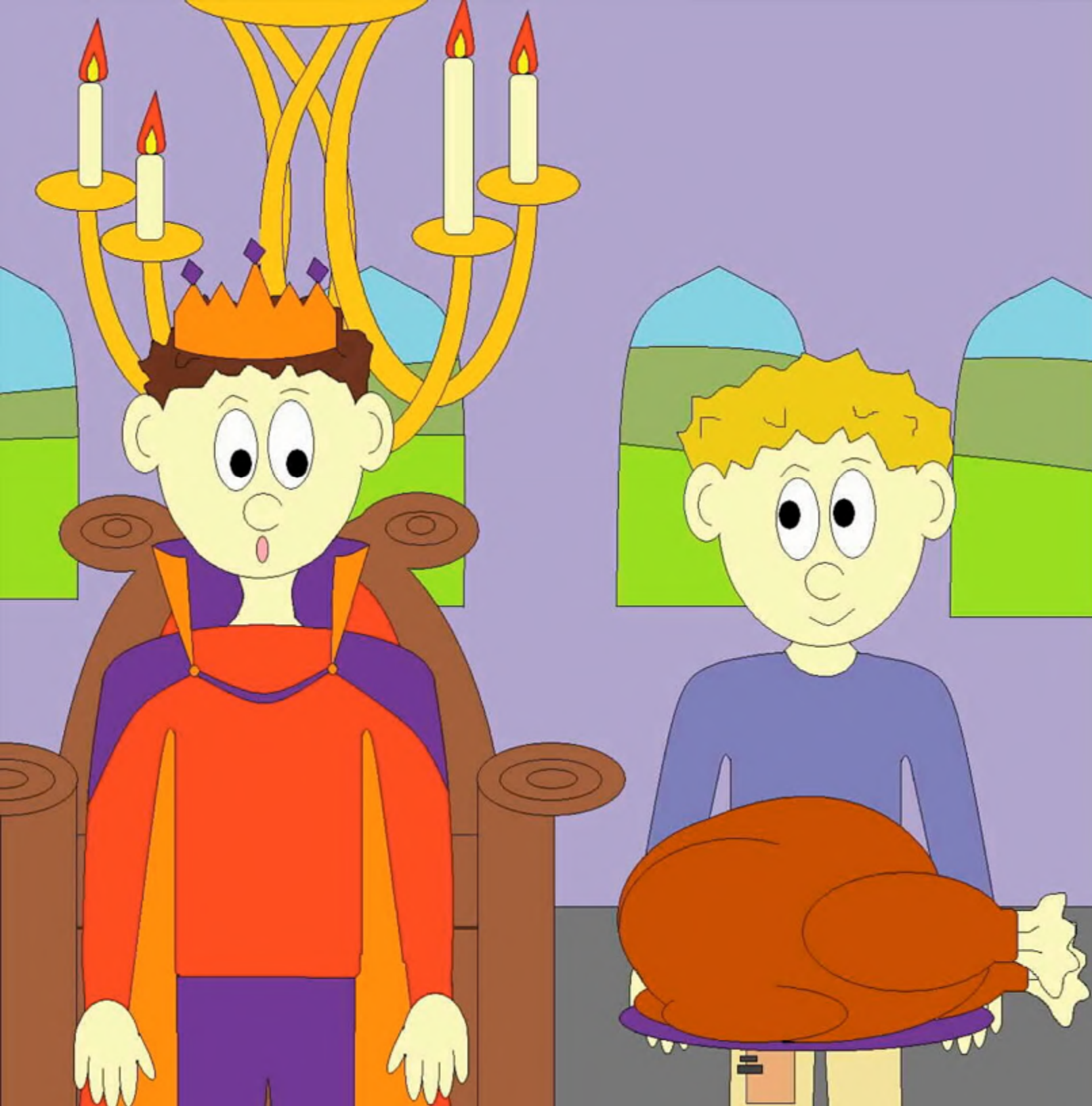
המלך נזרק מהמרכבה לארץ וקיבל מכה. מובן שהמלך הפגוע רצה לדעת מדוע האיק מטייל על הדרך שלו ודרש הסברים. **וכן**, בחור ישר, סיפר את הכל למלך.

כדי להעניש את הבנים על גרימת התאונה החמורה החליט המלך להעסיק אותם כמשרתים בארמונו. המלך היה זקוק לעזרה רבה כי הרי מלך לא צריך לדאוג לכל הדברים היומיומיים הפעוטים הקשורים עם ניהול הממלכה. אך כבר אחרי זמן קצר הבין המלך שרק **כן** יהיה לו לעזר. כי מתי שביקש מ**לא** להביא לו דבר מה, הדבר הגיע אליו זרוק, שבור או מלוכלך ללא יוצא מהכלל. המלך השתכנע ש**לא** הוא המשרת הגרוע ביותר בכל העולם.

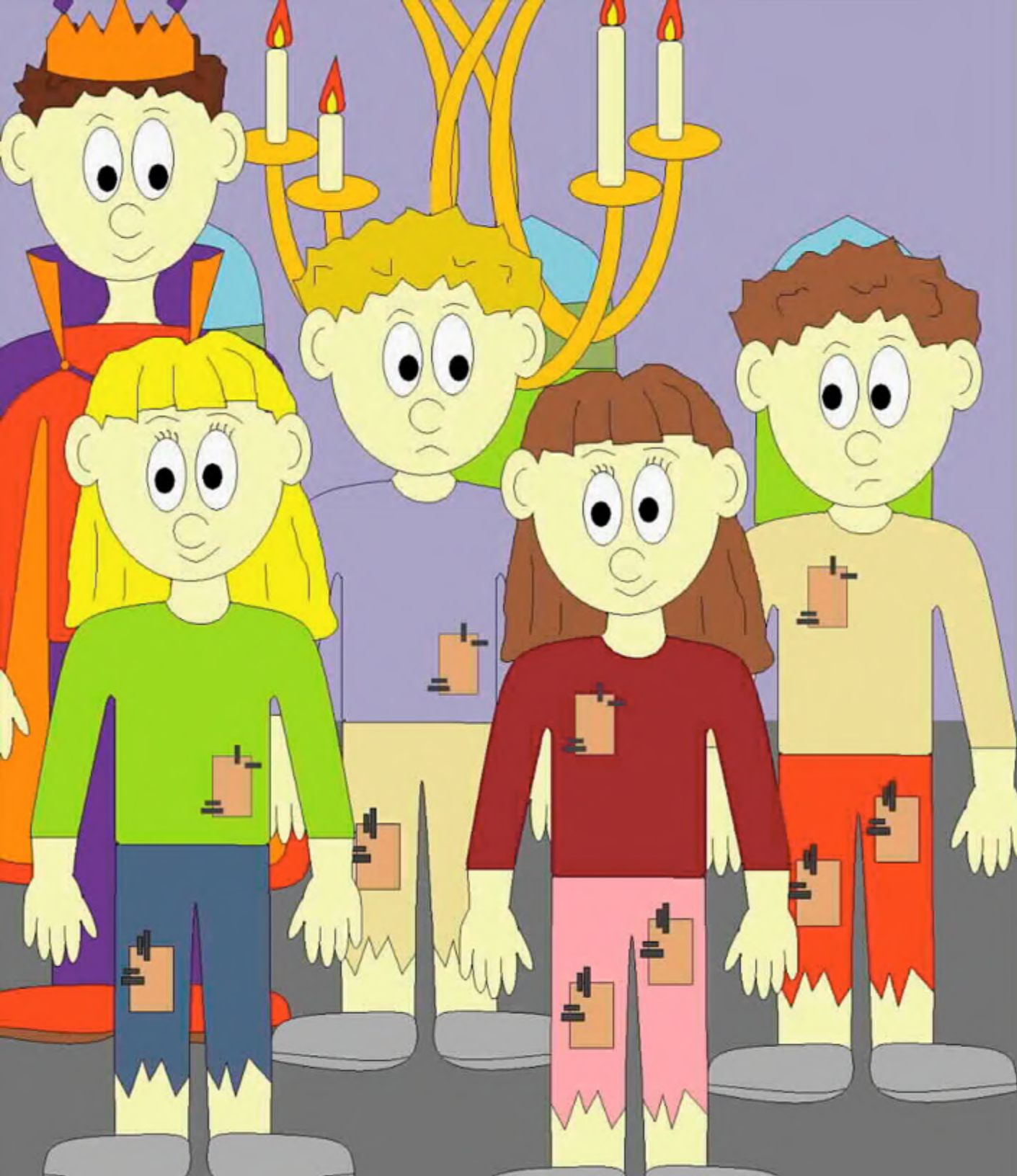

המשימה החשובה ביותר שהוטלה על
האחים הייתה לדאוג לאוכל לסעודה
חגיגית גדולה שהמלך החליט לערוך
באחד הערבים. מכל הממלכה באו
טבחים ועמדו בתור כדי להגיש למלך
מטעמים לסעודה זה. מובן שהמלך לא
יכול היה ללכת בעצמו ולקחת את
האוכל המובא, ולכן ביקש מ**כּוּן** ומ**לא**
לעשות זאת במקומו.

הטבח הראשון בא לשער הארמון וקרא
"הבאתי את עוגת הפופמנים הנהדרת
שלי לסעודת המלך!" המלך שמע וחשב
שבאמת עוגת הפופמנים תהיה
מתאימה לאירוע (והוא כבר מצמץ
בשפתיו כשחשב איך ילקק את
השאריות). הוא לא רצה שיקרה דבר
מה לעוגת הפופמנים, ואז קרא "**כּוּן**!"
וכש**כּוּן** בא, אמר לו להביא את העוגה.

הטבח השני קרא מהשער "הבאתי
למלך מרק שמגנית!"
המלך לא אהב את מרק השמגנית וידע
מיד איך להתפטר ממנו. "**לא!**" קרא
ואמר ל**לא** להביא את המרק. ואמנם
לא שפך את המרק בדרך ולמלך לא
הגיע אפילו ריח של המרק השנוא עליו
כך התנהל הדבר במשך שעות. אם
המלך אהב את המאכל המובא, קרא
"**כן!**" והמאכל נכלל בסעודה. אם לא
אהב אותו, קרא "**לא!**" והמאכל הושמד
על ידי המשרת הרשולן.
במשך הזמן גם כל תושבי הממלכה
התחילו לנהוג כפי שנהג המלך. כי אם
המלך עושה דבר מה, הנתינים מיד
מחקים אותו.

אם הם לא רצו יותר לאכול תפודים אמרו "לא" ואם הוגש להם תות שדה, שאותו אהבו מאוד היו אומרים "כן". ומאותו היום בעיירה הקטנה בממלכה הקטנה "כן" פירושו היה "כן" ו"לא" פירושו היה "לא".

בממלכה הקטנה הזו חיו גם בני-דוד של **כן** ו**לא**, ששמם היה "**בקשה**" ו"**תודה**", אבל זה כבר סיפור שיוספר פעם אחרת.